

ogsaa af den ærede Taler, der igaar sidst havde Ordet (H. Hage), der endog tog saa haardt paa det, at han meente, at man ved at vedtage det overgav sig til Tilfældigheden med Hensyn til Fællesforfatningens Indhold. Jeg troer ikke, at det er rigtigt, og jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand selv ved andre Leiligheder, hvor der er Tale om, at Rigsdagen skal vedtage en Lov om et eller andet Forhold, vil sige, at det er Tilfældighedens Bærf. Det vilde undre mig meget, om han vilde tage Sæde i en lovgivende Forsamling, naar han troede, at de Frugter, der kom ud af en saadan, vare Tilfældets Bærf, og det Samme, der gjælder om andre Love, gjælder ogsaa om den Lov, der her er forslaaet at skulle vedtages, forinden Forandringerne kunne træde i Kraft, saa at den med stor Urette vilde kaldes Tilfældets Bærf, og deri troer jeg, at, saa at sige, Alle vilde være enige. Dette maa nu særlikt ligge i, at der er Forffjel paa det Standpunkt, den ærede Rigsdagsmand indtager, og det, der indtages af Flere, og jeg troer af Fleertallet af Thingets Medlemmer, idet han nemlig lægger den langt overveiende Vægt paa Fællesforfatningen og dens videst mulige Udstrækning til saa mange Antiggender som vel muligt, hvorimod Forfatningen for de særlige Antiggender fra hans Side ønskes at maatte blive saa indskrænket som muligt, og det viser sig ogsaa af hans eget Forslag, der blev stillet i Spidsen for denne Behandling, at han gaaer denne Vej, idet han ingen Betænkelighed havde ved at foreslaae, at de Forandringer, der blive nødvendige i vor Grundlov, for at Fællesforfatningen skal kunne gennemføres, skulde kunne vedtages ved en almindelig Lov, altsaa efter hans egen Fortolkning af dette Ord ved Tilfældets Indskydelse. (H. Hage: Nei!) Jo! det følger af den ærede Rigsdagsmands egen Udtalelse (H. Hage: Men Fællesforfatningen skulde jo ikke vedtages ved Lov!) om, at en Lov fremkommer ved Tilfældets Indskydelse. Naar han altsaa vil have vor hele Grundlov vedtagen ved en simpel Lov, uden at Grundlovens § 100, der forskriver 3 forskellige Vedtagelser, skulde blive anvendelig derpaa, saa viser det, at den ærede Rigsdagsmand ... (H. Hage: Det er en

reen Forverling!) Nei, det viser, at den ærede Rigsdagsmand sætter meget ringe Pris paa at sikke sig en Forandring af vor særlige Grundlov. (H. Hage: Det er en fuldkommen falsk Opfattelse!). Den ærede Rigsdagsmand er jo ogsaa mellem dem, som give Regeringen Medhold i, at Lovgivningen for Udskrivning af Mandskab skal være et Fællesskelligende, som han altsaa ønsker at betage den nuværende Rigsdag for Kongeriget Danmarks Vedkommende, ligesom han ogsaa vil have Udskrivningen med Hensyn til andre Præstationer til Armeen lagt over til Fællesforfatningen; det Gne viser tilligemed det Andet, at det ikke kan undre, at han staaer saa skarpt mod Forslaget, da han i denne Sag staaer saa aldeles modsat Fleertallet her i Thinget. Hans Indvendinger vilde jo ogsaa for en Deel kunne gjælde Udvalgets Fleertals Forslag, og jeg skal derfor ikke videre opholde mig ved disse hans Indvendinger. Angaaende det foreliggende Forslag og dets Besskaffenhed, da kan jeg fatte mig meget kort, idet jeg hovedsagelig kan henholde mig til, hvad vi igaar hørte af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall). Det var nemlig af en foregaaende Taler gjort gjældende, at man ved at vedtage Forslaget saaledes, som det foreligger fra Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), aldeles opgiver Fordringen paa at blive beskændt med Fællesforfatningen, forinden man gik ind paa den endelige Vedtagelse, forinden man gik ind paa, at Grundlovsforandringer kunne træde i Kraft. Det har meget undret mig, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) kunde gjøre en saadan Paastand. Det ligger jo ved Behandlingen af enhver Lov for, at Rigsdagen kan sikke sig i Hvilketsomhelst og Hvadsomhelst, forinden den vedtager en saadan Lov, og det maatte altsaa være gjældende her, som det er gjældende ved enhver anden Lov, at Rigsdagen maatte kunne med fuld Ret sige: Vi gaae ikke ind paa at vedtage en saadan Lov, forinden vi kende Fællesforfatningen. Denne Ret var altsaa ubeskæaren og ligesaa fuldmoden tilstede, hvad enten det stod som en Betingelse i Forslaget, eller det ikke stod der; deri kan jeg ikke